

LÁSKA, KTERÁ BUDE PLANOUT NAVĚKY.

SHELBY MAHURINOVÁ

COO
BOO

Bohové a monstra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Shelby Mahurinová

Bohové a monstra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BOHOVÉ MONSTRA

Shelby Mahurinová

Přeložila Petra Badalec

GODS & MONSTERS

Copyright © 2021 by Shelby Mahurin

Map art by Leo Hartas © 2021 by HarperCollins Publishers

All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Petra Badalec, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-352-2

ISBN e-knihy 978-80-7661-354-6 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-355-3 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-353-9 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Pro Jordan, *kteřá je spíš sestra než kamarádka*

BELTERRA

Chateau
le Blanc

Most

L'Eau
mélancolique

AMANDINE

Saint-Loire

Domaine
les-Roses

La Forêt des Yeux

La Rivière des Dents

Beauchêne

MESTO
CESARINE

CESARINE

Le ventre

Sévaudain

Park
Brindelle

Soleilet Lune

Наритов

Лéвиathan

Doleur

Апанова
Cukrárna

Tremblay
d'Am

Cathédral Saint
Césaire d' Cesarine

Cesarinsky
hrad

ČÁST PRVNÍ

Quand le chat n'est pas là, les souris dansent
Když kocour není doma, myši mají pré.
francouzské přísloví

MYŠÍ HNÍZDO

Nicholina

*Rulík, světlík, vřesny hrstka,
oko sovy a zub zmijí,
troška fauny, flóry špetka
dobré i zlé vyčarují*

*Ichor v žilách přítele i soka,
jak bezhvězdá noc černá duše,
v prázdnotě duch pluje si a čeká
na druhého, ve tmě barvy tuše.*

To kouzlo je známé, ó ano, tak dobře ho známe. Je naše oblíbené. Často nás ho nechává číst. Grimoár. Ta stránka. To kouzlo. Naše prsty přejíždějí po každém tahu pera, po každém vybledlém písmenku a chvějí se příslibem. Příslibem, že už nikdy nebudeme samy, a my jim věříme. Věříme jí. Protože nejsme samy – nikdy nejsme samy –, myšky žijí v hnízdech s dalšími myškami, s celými hejny myšek. Hnízdí společně, aby vychovaly mladé, svoje děti, a hledají si teplé, suché koutky plné jídla a magie. Hledají si skulinky bez nemocí a bez smrti.

Naše prsty sevrou pergamen a udělají do něj čerstvé rýhy.

Smrt. Smrt, smrt, *smrt*, naše přítelkyně i nepřítelkyně, si přijde pro nás pro všechny stejně jistě, jako přichází další nadechnutí.

Pro mě ale ne.

Mrtví si nepamatují. Stráž se noci, v níž sní.

Teď ten papír trháme, cupujeme ho na kousky. Rozezlené útržky. Rozprašíme ho kolem jako popel po sněhu. Jako vzpomínku.

Myši hnízdí spolu, to ano – navzájem se chrání a zahřívají –, když ale myši miminko v některém vrhu onemocní, ostatní ho sežerou. Ó ano. Sežerou, stráví ho, aby vyživilo matku, celé hnízdo. Poslední zrozené je vždycky nemocné. Vždycky malé. Musíme tu nemocnou myšku pozřít a ona nás vyživí.

Ona nás vyživí.

Budeme se žít na jejích přátelích, jejích *přátelích* – z hrdla mi při tom slově, při tom prázdném slibu, unikne zavrčení – a budeme je krmit, dokud nebudou pěkně tlustí, plní viny a zármutku, smutku a strachu. Kamkoli půjdeme, půjdou. A pak je taky pozřeme. A až nemocnou malou myšku předhodíme její matce v Chateau le Blanc – až její tělo vykrvácí a zchřadne –, zůstane její duše navždy s námi.

Ona nás vyživí.

A my nikdy nebudeme samy.

L'ENCHANTERESSE

Reid

Hřbitovem se plazila mlha. Z místa na kraji útesu, kde jsme stáli, to vypadalo, jako by náhrobky – staré a rozpraskané, se jmény, která už dávno podlehla živlům – protínaly oblohu. Dokonce i moře pod námi utichlo. V tomhle přízračném světle těsně před rozedněním jsem konečně pochopil přirovnání *ticho jako v hrobě*.

Coco si unaveně protřela oči a ukázala ke kostelíku za mlhou. Byl malý. Dřevěný. Část střechy se propadla. V oknech fary se nesvítilo. „Vypadá opuštěně.“

„A co když není?“ odfrkl si Beau a zavrtěl hlavou, pak ho ale přemohlo zívnutí. Pokusil se i přesto dokončit myšlenku. „Je to kostel a plakáty s našimi obličejí visí po celé Belteře. Dokonce i venkovský farář nás pozná.“

„Jak chceš.“ Její unavený hlas zněl méně kousavě, než nejspíš zamýšlela. „Spi si venku s tím čoklem.“

Jako jeden muž jsme se otočili a podívali se na přízračného bílého psa, který nás následoval. Objevil se kousek za Cesarine těsně před tím, než jsme se shodli na cestě podél pobřeží místo po silnici. Z La Fôret des Yeux jsme toho viděli dost na celý život. Už několik dní šel za námi, nikdy se ale nepřiblížil dost na to, abychom se ho mohli dotknout. Ostražití, zmatení matagoti zmizeli chvilku poté, co se objevil. Už se nevrátili. Možná byl i ten pes nějaký nepokojný

duch – nový druh matagota. Možná byl jenom špatné znamení. To byl nejspíš důvod, proč ho Lou zatím nepojmenovala.

Stvoření nás pozorovalo, cítil jsem jeho pohled na tváři jako přízračný dotek. Chytil jsem Lou pevněji. „Jdeme už celou noc. V kostele nás nikdo hledat nebude. Není to o nic horší skryš než jakákoli jiná. A pokud ten kostel není opuštěný,“ trochu jsem zvýšil hlas, abych zarazil Beaua, který se mě užůž chystal přerušit, „zmizíme, než nás někdo uvidí. Souhlas?“

Lou se zazubila na Beaua, ústa se jí doširoka roztáhla. Skoro bych jí dokázal spočítat všechny zuby. „Ty se bojíš?“

Střelil po ní podezřívavým pohledem. „Po tom, co se stalo v tunelech, bys měla taky.“

Její úsměv zmizel, Coco se viditelně napjala a podívala se jinam. Napětí přimělo i mě samotného narovnat záda. Lou už nic dalšího neřekla, pustila mě a vydala se ke dveřím. Vzala za kliku. „Odemčeno.“

S Coco jsme ji bez jediného slova následovali přes práh. Beau se k nám v předsálí přidal o chvílku později a měřil si potměný prostor s nezastíranou podezřívavostí. Na mnohoramenném svícnu byla tlustá vrstva prachu. Vosk skapal na dřevěnou podlahu a zatvrdl mezi seschlými listy a sutí. Svatyní se proháněl průvan. Zaváněl po soli. Po rozkladu.

„Na tomhle místě kurva straší,“ šeptl Beau.

„Mluv slušně.“ Zaškaredil jsem se na něj a vstoupil jsem do svatyně. Při pohledu na polorozpadlé kostelní lavice, na hniјící stránky hymnáře v rohu, se mi sevřela hrud. „Tohle kdysi bylo svaté místo.“

„Nestraší tu.“ Louin hlas se v tichu rozléhal. Zastavila se za mnou, aby vyhlédla z okna s vitráží. Dívala se z něj na ni jemná tvář svaté Magdalény. Nejmladší svatá v Belteře byla církví ctěna za to, že jakémusi muži darovala požehnaný prsten. Díky němu se do něj jeho dříve lhotejná manželka znovu zamilovala a odmítla ho opus-

tit – dokonce i když se vydal na nebezpečnou plavbu po moři. Následovala ho do vln a utopila se. Magdaléniny slzy ji ale dokázaly oživit. „Duchové nemohou osídlit svatořečenou půdu.“

Beau se zamračil. „Jak to víš?“

„Jak to, že ty ne?“ kontrovala Lou.

„Měli bychom si odpočinout.“ Objal jsem Lou kolem ramen a vedl jsem ji k jedné z lavic. Zdála se bledší než obvykle, pod očima měla temné kruhy a vlasy měla po několika dnech únavné cesty divoce rozčuchané větrem. Už několikrát – když si myslela, že se nedívám – jsem postřehl, jak se celé její tělo vzepjalo v křeči, jako by bojovalo s nějakou nemocí. Vlastně by mě to nepřekvapilo. Hodně si toho zažila. Jako ostatně my všichni. „Vesničané budou brzy na nohou. Pokud uslyší nějaký hluk, půjdou zjistit, co to bylo.“

Coco se usadila na lavici, zavřela oči a přetáhla si kapuci pláště přes hlavu. Zaštitila se vůči nám ostatním. „Někdo by měl hlídat.“

Otevřel jsem ústa, abych se nabídl, Lou byla ale rychlejší. „Já půjdu.“

„Ne.“ Zavrtěl jsem hlavou a nemohl jsem se rozvzpomenout, kdy se Lou naposledy vyspala. Cítil jsem, že je její kůže chladná a lepka-vá. Pokud je skutečně nemocná, musí si odpočinout. „Ty se vyspi. Hlídku budu držet já.“

Z hloubi jejího hrdla se vydral podivný zvuk, když mi položila dlaň na tvář. Palcem mi přejela přes rty a na chvíli ho tam přidržela. I její pohled utkvěl v mých očích. „Mnohem radši bych hlídala tebe. Co uvidím v tvých snech, chassíku? Co uslyším v tvých...“

„Mrknu se, jestli vzadu není nějaké jídlo,“ zamumlal Beau a protlačil se kolem nás. Přes rameno věnoval Lou znechucený pohled. Jak jsem se za ním díval, v žaludku mi zakručelo. Naprázdno jsem polkl a snažil jsem se ignorovat, že mě hlady bolí břicho. Ucítil jsem náhlý, nevítaný tlak v hrudi. Jemně jsem jí sundal ruku ze své tváře a setřásl jsem si z ramen plášť. Podal jsem jí ho.

„Jdi se vyspat, Lou. Vzbudím tě při východu slunce a půjdeme...“ Ta slova mě v krku páčila. „Půjdeme dál.“

Do Chateau.

K Morgane.

Na jistou smrt.

Nahlas už jsem žádnou ze svých obav nezopakoval.

Lou řekla jasně, že se do Chateau le Blanc vydá, ať se k ní my ostatní přidáme nebo ne. Navzdory mým protestům a navzdory tomu, že jsem jí připomínal, proč jsme se rozhodli nejprve hledat spojence a proč je potřebujeme, trvala Lou na tom, že zvládne Morgane sama. *Slyšel jsi Clauda*. Tentokrát prý nezaváhá. *Nemůže se mě dotknout*. Prý spálí domov svých předků na uhel společně se všemi, kdo v něm žijí. *Vytvoříme nové*.

Co nové? zeptal jsem se ostražitě.

Nové všemno.

Nikdy jsem ji neviděl postupovat s tak cílevědomým odhodláním. Ne. Obsesí. Po většinu dní měla v očích dravou jiskru – divoký hlad –, jindy zase neměla v očích vůbec nic. Tyhle dny byly nekonečně horší. Sledovala svět s mrtvým výrazem a odmítala vzít na vědomí mě i mé chabé pokusy utěšit ji.

To by dokázal jen jeden člověk.

A ten byl mrtvý.

Stáhla mě k sobě dolů a skoro nepřítomně mě hladila po krku. Její dotek byl chladný, na zádech mi z něj naskakovala husí kůže a znenadání jsem měl nutkání odtáhnout se od ní. Nevšiml jsem si ho. Místoprostor halilo ticho, husté a těžké, které narušovalo jen kručení mého břicha. Hlad byl teď naším stálým společníkem. Nemohl jsem si vzpomenout, kdy jsem se naposledy najedl dosyta. S Troupe de Fortune? V Kotlině? Ve Věži? Coco na druhé straně lavice začala pravidelně oddechovat. Snažil jsem se soustředit na ten zvuk a na trámy na stropě spíš než na Louinu ledovou kůži nebo na bolest ve své hrudi.

O okamžik později se ale ze zadní části kostela rozlehl křik a dveře svatyně se rozletěly dokořán. Vystřelil z nich Beau a sprintoval kolem kazatelny. „Nosočistoplena!“ Divoce gestikuloval směrem v hlavním dveřím. Vyskočil jsem na nohy. „Padáme! Hned teď, dělejte, no tak...“

„Stát!“ Do svatyně vběhl vrásčitý muž v kněžském rouchu a mával dřevěnou lžící. Odkapávala z ní hustá, nažloutlá omáčka. Jako by ho Beau vyrušil při snídani. Kousky zeleniny v jeho prošedivělem, neudržovaném vousu, který zakrýval většinu jeho tváře, potvrdil mé podezření. „Povídám, vrať se...“

Když uviděl nás ostatní, prudce se zastavil. Instinktivně jsem se otočil, abych skryl svou tvář ve stínu, Lou si přes bílé vlasy přehodila kápi a Coco se zvedla, připravená utéct. Bylo ale příliš pozdě. V očích se mu zablesklo poznání.

„Reid Diggory.“ Temným pohledem mě sjel od hlavy až k patě a pak se podíval za mě. „Louise le Blancová.“ Beau si nedokázal pomoci a od dveří si hlasitě odkašlal, takže se kněz otočil a také si ho krátce změřil. Pak si odfrkl a zavrtěl hlavou. „Ano, tebe znám taky, chlapče. I tebe,“ dodal směrem ke Coco, již kápě pořád halila tvář. Jean Luc udělal, co slíbil, a její podobiznu přidal na plakáty k našim. Kněz zamžoural na nůž, který svírala. „Odlož to, než si ublížíš.“

„Omlouváme se, že jsme sem takhle vnikli.“ Smířlivě jsem pozvedl ruce a střihl jsem po Coco varovným pohledem. Pomalu jsem vklouzl do uličky a krůček po krůčku postupoval ke dveřím. Lou, která byla za mnou, mě napodobila. „Nechtěli jsme nikomu ublížit.“

Kněz pohrdavě zafuněl a spustil ruku se lžící. „Vnikli jste do mého domova.“

„Je to kostel.“ Coco měla apaticky otupělý hlas a spustila ruku, jako by pro ni dýka rázem začala být příliš těžká. „Ne soukromá rezidence. A nebylo zamčeno.“

„Možná aby nás sem vlákal,“ navrhl Lou se zarážejícím potěše-

ním v hlase. Naklonila hlavu a fascinovaně na kněze hleděla. „Jako pavouk do pavučiny.“

Kněz se nad tím nečekaným zvratem rozhovoru zamračil podobně jako já. Naše zmatení se odráželo v Beauově hlase. „Co to?“

„V nejtemnějších koutech lesa,“ vysvětlila a nakrčila jedno obočí, „žije pavouk, který chytá jiné pavouky. Říkáme mu L'Enchanteresse. Není to tak, Coco?“ Když Coco neodpověděla, pokračovala neochvějně dál. „L'Enchanteresse se vplíží do pavučin svých nepřátel a rozpožhybuje jejich vlákna, což je přiměje myslet si, že něco chytili. Když se pavouci dostaví na hostinu, zaútočí na ně a pomalu je otráví svým jedinečným jedem. Pak si na nich několik dní pochutnává. Je to jeden z mála obyvatelů zvířecí říše, kterému se zamlouvá způsobovat druhým bolest.“

Všichni jsme na ni zírali. Dokonce i Coco. „To je znepokojující,“ řekl nakonec Beau.

„Je to chytré.“

„Ne.“ Zašklebil se tak, že se mu zkrivil celý obličej. „Je to kaniibalismus.“

„Potřebovali jsme skrýš,“ přehlušil jsem je možná až příliš hlasitě. Příliš zoufale. Kněz, který sledoval jejich poštěkávání se znepokojeným podmračením, teď zaměřil svou pozornost zpátky na mě. „Neuvědomili jsme si, že v kostele někdo je. Hned odejdeme.“

Dál si nás tiše měřil a maličko přitom ohrnul horní ret. Místo odpovědi se přede mnou zatřpytilo zlato. Hledalo. Zkoušelo. Chránílo. Ignoroval jsem jeho tichou otázku. Tady magii používat nebudu. Kněz měl na obranu pouhou lžici. I kdyby se oháněl mečem, bylo z jeho tváře jasné patrné, že je už starý. Seschlý. Navzdory jeho vysoké postavě bylo vidět, že ho čas připravil o svaly a nechal za sebou křehkého starce. Dokázali bychom mu utéct. Vzal jsem Lou za ruku, abych se připravil, a střelil jsem rychlým pohledem po Coco a Beauovi. Oba pokývli na znamení, že pochopili.

Kněz se zamračil a pozvedl lžici, jako by nás tím chtěl zastavit, v tu chvíli se ale mého žaludku zmocnila nová vlna hladu. Zakručení se rozlehlo kostelem jako zvuk zemětřesení. Nešlo přeslechnout. Kněz přimhouřil oči a odtrhl pohled ode mě, aby se v nastalém tichu podíval na svatou Magdalénu. Po další chvílce zdráhavě zamumlal. „Kdy jste naposledy jedli?“

Neodpověděl jsem. Zrudl jsem jako řepa.

„Hned odejdeme,“ zopakoval jsem.

Jeho pohled se střetl s mým. „Na to jsem se neptal.“

„Bude to už... pár dní.“

„Kolik dní?“

Beau odpověděl místo mě. „Čtyři.“

Tichem otřásl další hlasité zakručení mého žaludku. Kněz zavrtil hlavou. I když vypadal, že by raději spolkl svou lžici vcelku, zeptal se: „A... kdy jste se naposled vyspali?“

Zdálo se, že se Beau ani tentokrát nedokázal přemocit. „Trochu jsme si schrupli v rybářských loďkách předevcírem v noci, jeden z nich nás tam ale před svítáním přistihl. Pokusil se na nás hodit síť, blbeček.“

Kněz zabloudil pohledem ke dveřím kostela. „Je možné, že vás sem sledoval?“

„Vždyť vám povídám, že to byl blbeček. Nakonec zamotal Reid do sítě jeho.“

Podíval se mi do očí. „Neublížil jsi mu.“ Nebyla to otázka. Neodpověděl jsem. Místo toho jsem stiskl Lou ještě pevněji a připravil jsem se na útěk. Tenhle muž – tenhle světec – brzy spustí poplach. Musíme se od něj dostat na míle daleko, než sem dorazí Jean Luc.

Lou vypadala, že mé obavy nesdílí.

„Jak se jmenuješ, kleriku?“ zeptala se zvědavě.

„Achille.“ Už se zase mračil. „Achille Altier.“

To jméno mi bylo povědomé, nemohl jsem si ale vzpomenout,

odkud ho znám. Možná někdy přišel jako poutník do Cathédral Saint-Cécile d’Cesarine. Možná jsem se s ním setkal, když jsem byl chasseurem. Podezíravě jsem po něm pokukoval. „Proč jsi ještě nezavolal lovce, otče Achille?“

Vypadal, že je mu to celé velice nepříjemné. Z jeho ramen vyzařovalo napětí a oči upíral na svou lžici. „Měli byste se najíst,“ řekl nevrle. „Vzadu mám dušené maso. Mělo by ho být dost pro všechny.“

Beau neváhal. „A jaké dušené?“ Střelil jsem po něm přes rameno rozezleným pohledem a on pokrčil rameny. „Mohl vzbudit všechny ve městě ve chvíli, kdy nás poznal...“

„Pořád by ještě mohl,“ připomněl jsem mu přísným hlasem.

„... a já mám pocit, že můj žaludek za chvíli stráví sám sebe,“ dokončil. „A podle toho, co slyším, tak tvůj taky. Musíme se najíst.“ Začichal a zeptal se otce Achilla: „Jsou s tím dušeným i brambory? Nijak si na ně nepotrpím, ale vždycky jídlu dodají prima texturu.“

Kněz přimhouřil oči a prudce máchl lžicí směrem ke kuchyňce vzadu. „Jdi mi z očí, chlapče, než si to rozmyslím.“

Beau poraženě sklonil hlavu a pak se protáhl kolem nás. Lou, Coco a já jsme se pohnuli, i když jsme si vyměnili ostražitě pohledy. Po dlouhé chvíli si otec Achille povzdychl. „Můžete se vyspat tady. Jen pro dnešek,“ dodal podrážděně, „a pokud mě nebudete rušit.“

„Je neděle ráno.“ Coco si konečně sundala kápi. Rty měla popraskané a obličej sinalý. „Nebudete za chvíli sloužit mši?“

Posměšně se uchechl. „Nesloužil jsem mši už několik let.“

Kněz samotář. No samozřejmě. Zchátralý stav kostela mi teď dával smysl. Kdysi bych toho muže pokáral za to, že jako duchovní vůdce selhal. Že selhal jako člověk. Vyčinił bych mu za to, že se otočil zády ke svému poslání. K Bohu.

Jak moc se všechno změnilo.

Beau se zjevil s kameninovou miskou v dlaních a uvolněně se opřel o rám dveří. Pentličky horkého kouře stoupajícího z misky se mu

vlنily kolem obličje. Znovu mi zakručelo v bříše a on se ušklíbl. Promluvil jsem skrz zaťaté zuby: „Proč byste nám pomáhal, otče?“

Kněz zdráhavě přelétl pohledem můj zdrchaný obličje, Louinu ošklivou jizvu a otupělý výraz Coco. Temné prohlubně pod našima očima a naše propadlé tváře. Pak se podíval stranou a zarytě se zahleděl do prázdna kamsi za mé rameno. „Co na tom záleží? Potřebujete jídlo. Já ho mám. Potřebujete se někde vyspat. A já mám prázdné lavice.“

„Většina církevníků by nás nepřijala.“

„Většina církevníků by nepřijala svou vlastní matku, pokud by zhřešila.“

„Ne. Ale upálili by ji, kdyby byla čarodějnice.“

Jízlivě pozvedl obočí. „Tak o tohle ti jde, chlapče? O hranici? Chtěl bys, abych vám vyměřil váš trest od Boha?“

„Myslím,“ ozval se ode dveří Beau, „že jen poukazuje na to, že vý sám jste církevník – pokud teda náhodou v tomhle příběhu nejste hříšník vy? Nejste mezi sobě rovnými vítán, otče Achille?“ Prošpi-koval pohledem zchátralé okolí. „I když se zdráhám dělat ukvapené závěry, naši drazí představení by jinak určitě někoho poslali, aby tenhle brloh opravil.“

Achillovy oči potemněly. „Dávej si pozor na jazyk.“

Přerušil jsem je, než ho Beau mohl dál provokovat, a rozpráhl jsem doširoka práže. Nevírou. Frustrací. Tím... vším. Cítil jsem, jak se mi vlivem nečekané laskavosti toho muže v hrudi začíná střídat tlak. Nedávala smysl. Nemohla být skutečná. Příšerný obrázek, který vykreslila Lou, s kanibalským pavoukem číhajícím v síti, se zdál pravděpodobnější než kněz nabízející nám útočiště. „Víte, kdo jsme. Víte, co jsme udělali. Víte, co se stane, pokud vás někdo přistihne, jak nám poskytujete přístřeší.“

Dlouhou chvíli si mě prohlížel s neproniknutelným výrazem. „Tak se tedy nenechme chytit.“ Hlasitě si odkašlal a vykročil směrem

do zadní kuchyňky. Na prahu se ale zastavil, podíval se na Beauovu misku a i přes jeho hlasité protesty mu ji vytrhl a vrazil mi ji do dlaní. „Jste jenom děti,“ zamumlal, když se jeho pohled střetl s mým. Když jsem misku sevřel – a žaludek se mi bolestivě stáhl –, pustil ji. Narovnal si roucho. Promnul si krk. A kývl ke směsi. „Studené to moc dobré nebude.“

Pak se otočil a spěšně odešel.

TEMNOTO MÁ

Lou

Temnota.

Všechno halí. Obestírá mě, škrtí mě, tlačí mě na hrudi, na hrdle, na jazyku, dokud se nestane mnou. Jsem uvězněná v jejím oku, to-pím se v její hloubce, skládám se do sebe, dokud nepřestanu existovat. Já jsem ta temnota. Takle má temnota.

Bolí to.

Neměla bych cítit bolest. Neměla bych cítit nic. Jsem beztvará a neskutečná, tečka v Jsoucnu. Beztvará. Bez života nebo plíc nebo končetin, které bych mohla ovládat. Nevidím, nedýchám, ale i přesto mě temnota oslepuje. Její tlak mě škrtí, dusí, s každou ubíhající vteřinou je jí víc a víc a rve mě na kusy. Nemůžu ale křičet. Nemůžu myslet. Můžu jen poslouchat – ne, cítit— hlas, který šeptá ze stínů. Krásný, děsivý hlas. Plazí se kolem mě i mnou a tiše mi slibuje zapomenutí. Slibuje úlevu.

Vzdej to, brouká, a zapomeň. Už to nebude bolet.

Na okamžik nebo možná tisíc okamžiků zaváhám a zvažuju to. Vzdát se a zapomenout mi připadá lepší než vzdorovat a pamatovat si. Jsem slabá a nemám ráda bolest. Ten hlas je tak krásný, tak svůdný, tak silný, že ho téměř nechám, aby mě pohltil. Ale... nemůžu. Jestli to vzdám, přijdu o něco důležitého. O někoho důležitého. Nemůžu si vzpomenout, kdo to je.

Nedokážu si ani vzpomenout, kdo jsem já.

Ty jsi ta temnota. Stíny se ke mně tisknou blíž a já se skládám těsněji do sebe. Zrnko písku v nekonečných černých vlnách. Ta temnota je tvá.

Ještě se držím.

PLAMEN COCO

Reid

Coco se opřela o náhrobek vedle mě. Nad námi se tyčila větrem a deštěm oprýskaná socha svaté Magdalény a její bronzovou tvář halilo našedivělé světlo soumraku. Coco měla už dlouho zavřené oči, ale nespala. Ani nepromluvila. Jen si třela jizvu na dlani palcem druhé ruky, pořád dokola a dokola, dokud si kůži nerozedřela. Pochyboval jsem, že si toho všimla. Pochyboval jsem, že si všímala vůbec něčeho.

Potom co Lou obrátila kuchyňku vzhůru nohama ve snaze najít kus červeného masa, protože ryba, kterou nám připravil k večeři otec Achille, ji zjevně neuspokojilo, vyšla Coco za mnou ven na hřbitov. Na tom, jak se Lou vrhla na hovězí, nebylo v podstatě nic špatného, přestože maso nebylo úplně uvařené. Několik dní jsme hladověli. Dušená směs, kterou jsme měli k snídani, a oběd sestávající z tvrdého chleba a sýru náš hlad neutišily, ale přesto...

Žaludek se mi nevysvětlitelně sevřel.

„Je těhotná?“ zeptala se Coco po dlouhé chvíli. Prudce otevřela oči a otočila hlavu, aby se mi podívala do tváře. Její hlas zněl ploše. „Řekni mi, že sis dával pozor. Řekni mi, že nemáme další problém.“

„Krvácela před dvěma týdny a od té doby jsme ne...“ Odkášlal jsem si.

Coco přikývla a znovu se podívala směrem k nebi, zavřela oči a zhluboka vydechla. „Dobře.“

Zíral jsem na ni. Přestože od La Mascarade des Crânes neplakala, víčka měla stále oteklá. Na tvářích měla ještě pořád šmouhy od sazí. Brázdy po slzách. „Chtěla bys...“ Slova se mi zadrhla v hrdle. Ještě jednou jsem si odkašlal, abych si ho pročistil, a zkusil jsem to znovu. „Viděl jsem vevnitř vanu, jestli se potřebuješ vykoupat.“

Její prsty se místo odpovědi sevřely kolem jejího palce, jako by na rukou ještě pořád cítila Anselovu krev. Té noci v Doleur si je drhnutím úplně rozedřela. V Léviathanu, tom hostinci, kde se toho tolik zvrtilo, pak spálila svoje šaty. „Jsem moc unavená,“ zamumlala nakonec.

V krku jsem pocítil známé pálení zármutku. Bylo až příliš známé. „Kdyby sis o tom chtěla promluvit...“

Oči už znovu neotevřela. „Nejsme kamarádi.“

„Jo, jsme.“

Když neodpověděla, otočil jsem se a musel jsem se hodně přemáhat, abych se nemračil. Dobře. Nechce se o tom bavit. A já snad ještě míň. Založil jsem si ruce na hrudi, abych se chránil před zimou, a připravil jsem se na dlouhou, zamklou noc, když jsem za zavřenými víčky spatřil Anselův zapálený výraz. Jeho zanícené přesvědčení. *Lou je moje kamarádka*, řekl mi jednou. Byl odhodlaný jít za ní do Chateau le Blanc dřív než já. Ochránil její tajemství. Pomohl jí nést její břemena.

Projela mnou vina. Byla ostrá a zubatá.

Ať se nám to líbilo nebo ne, Coco a já jsme byli kamarádi.

Připadal jsem si jako pitomec, donutil jsem se ale promluvit. „Říkám jenom, že když arcibiskup zemřel, pomohlo mi mluvit o tom. Mluvit o něm. Takže...“ Ztuhle jsem pokrčil rameny, krk jsem měl horký. Oči mě pálily. „Jestli si o tom... potřebuješ promluvit... tak můžeš se mnou.“

Tentokrát oči otevřela. „Arcibiskup byl zvrácenej hajzl, Reide. Přirovnávat ho k Anselovi je pěkně nechutný.“

„No jo,“ upřel jsem na ni ostrý pohled. „Lidi, které milujeme, si nevybíráme.“

Hbitě sklopila oči. Začalo mi být hanba, protože se jí roztřásl ret. „To já vím.“

„Jo?“

„Jistěže jo,“ řekl s náznakem své někdejší kousavosti. Ve tváři se jí zableskl oheň. „Vím, že to není moje chyba. Ansel mě miloval a – to, že jsem ho nemilovala stejným způsobem jako on mě, znamená, že byly moje city k němu méně silné. Rozhodně jsem ho milovala víc než tebe.“ Navzdory jejímu rozohněnému ujištění se jí při posledním slově zlomil hlas. „Takže si můžeš vzít ty svoje rady a blahosklonnost a lítost a strčit si je třeba do prdele.“ Dál jsem se tvářil netečně a nenechal se vyprovokovat. Ona směla zuřit. A já to dokázal přijmout. Vyskočila na nohy a ukázala na mě prstem. „Nebudu tady sedět a nenechám tě, abys mě soudil za... za...“ Hruď se jí vzdouvala usilovnými nádechy a po tváři jí stekla jedna osamělá slza. Když spadla mezi nás, zasyčela na sněhu a celé její tělo ochablo. „Za něco, za co jsem ani nemohla,“ dokončila tak tiše, že jsem ji skoro neslyšel. Pomalu a neobratně jsem vstal a postavil se před ni. „Já tě nesoudím, Coco. A ani tě nelituju.“ Když si pohrdavě odfrkla, zavrtěl jsem důrazně hlavou. „Vážně ne. Ansel byl i můj kamarád. Jeho smrt nebyla tvoje vina.“

„Ansel není jediný, kdo té noci umřel.“

Společně jsme pozorovali, jak z místa, kam dopadla její slza, stoupá pramínek kouře.

Pak jsme se podívali na oblohu.

Kouř halil zapadající slunce a visel nad námi temně a zlověstně. Těžce. Nemělo by to být možné. Byli jsme na cestě už několik dní. Obloha tady, na míle daleko od Cesarine – kde se kouř valil z východů z tunelů, z katedrály, z katakomb, hradu, hřbitovů, hostinců a uliček – by měla být jasná. Ale plameny v hlavním městě nebyly

obyčejné. Byl to černý oheň, nepřírozený a nekonečný, který jako by byl zrozen ze samotných pekel.

Byl to plamen Coco.

Oheň s kouřem, který zahalil celé království.

Byl žhavější než obyčejný plamen a zachvátil tunely i všechny nebožáky, kteří v nich zůstali uvěznění. A co hůř, podle rybáře, který nás napadl a jehož bratr byl náhodou novicem u chasseurů, se zatím nikomu nepodařilo požár uhasit. Král Auguste ho dokázal zkrotit jen tím, že ke každému vchodu do tunelu postavil chasseura. Jejich balisardy bránily plamenům v šíření.

Zdálo se, že La Voisin říkala pravdu, když jsem ji v Léviathanu odtáhl stranou, než prchla do lesa spolu s přeživšími Dames Rouges. Její varování bylo zcela jasné. *Oheň zuří stejně jako její žal. Neuhasne, dokud se ona nepřestane soužit.*

Toulouse, Thierry, Liana a Terrance zůstali uvěznění v tunelech.

„Stejně to není tvoje vina, Coco.“

Tvář se jí zkrivila, zatímco zírala na svatou Magdalénu. „Moje slzy ten oheň zapálily.“ Ztěžka dosedla a přitáhla si kolena k hrudníku. Rukama si objala holeně. „To kvůli mně jsou všichni mrtví.“

„Všichni mrtví nejsou.“ Okamžitě jsem pomyslel na madame Labelle. Její pouta z bolehlavu. Vlhká vězeňská cela. Královny prsty svírající její bradu. Její rty. Krev mi vřela vztekem. I když to bylo zavrženíhodné, cítil jsem i lehkou úlevu. Kvůli požáru, který Coco způsobila, měl král Auguste – můj otec – na starosti důležitější věci než moji matku.

Coco, jako by mi četla myšlenky, odušila: „Prozatím.“

Sakra.

„Musíme se vrátit dovnitř,“ řekl jsem ponuře, když se začal zvedat vítr. Představil jsem si zápach ohořelých těl a Anselovu krev na zemi. Přestože s námi byli Dames Rouges i loup garou – dokonce i Lesan –, stejně jsme prohráli. Znovu mě šokovala naivita našeho plánu.

Morgane nás pobije, pokud si to do Chateau nakráčíme sami. „Lou mě neposlechne, možná ale bude poslouchat tebe. Deveraux a Blaise zůstali ve městě, aby našli ostatní. Můžeme jim pomoci a potom bychom mohli...“

„Nenajdou je, Reide. Už jsem ti to říkala. Všichni, kdo byli v tunelech, jsou mrtví.“

„Ale tunely se přece mění,“ zopakoval jsem snad podesáté a marně jsem se snažil přijít na něco, na cokoli nového, co ještě nepadlo v našich předchozích debatách. Kdybych přesvědčil Coco, mohla by přesvědčit Lou, tím jsem si byl jistý. „Možná se proměnily i tentokrát. Možná jsou Toulouse s Thierrym uvěznění v nějaké bezpečné šachtě nebo tak.“

„A možná se Liana s Terrancem za úplňku pro změnu promění v domácí kočky.“ Už se ani nenamáhala zvednout hlavu, hlas měla zase nebezpečně apatický. „Pusť to z hlavy, Reide. Lou má pravdu. Tohle musí skončit. Její plán je stejně dobrý jako kterýkoli jiný – dokonce lepší. Alespoň postupujeme kupředu.“

„Ale jaký mělo teda smysl shánět spojence?“ Snažil jsem se neznít moc frustrovaný. „Sami Morgane zabít nedokážeme.“

„Očividně to nedokážeme ani se spojenci.“

„Tak si najdeme jiné! Vrátime se do Cesarine a společně s Deverauxem vymyslíme strategii...“

„A co přesně si myslíš, že udělá? Kdo jsou ti tajemní spojenci, které se snažíš najít? Myslíš si, že je Claud nechá... vyrůst na strozech?“ Její pohled ztvrdl. „Během La Mascarade des Crânes Anselma zachránit nedokázal. Nedokázal zachránit ani svou vlastní rodinu, což znamená, že nám asi sotva dokáže pomoci. Nemůže Morgane zabít. Smiř se s tím, Reide. Tohle je naše cesta vpřed. Nemůžeme v Cesarine hledat duchy.“

Povolil jsem zařátou čelist. Hrdlem mi stoupalo horko. „Moje matka není duch.“

„Tvoje matka se o sebe dokáže postarat sama.“

„Její život...“

„Závisí zcela na tom, jak šikovně dokáže lhát.“ Z kostelní kuchyňky se k nám přišoural Beau a lenivě ukázal na nebe. „Náš otec udělá všechno proto, aby s tímhle ohněm skoncoval, i když na to bude muset nasadit čarodějnici. Dokud se nám doslova stahují mračna nad hlavou, je tvoje matka v bezpečí. Jo a pardon, že jsem poslouchal,“ dodal. „Zajímalo mě, jestli si někdo z vás všiml, že jsem si nechal narůst fousy.“ Odmlčel se. „Jinak, Lou už půl hodiny nemrkla.“

Zamračil jsem se. „Co?“

„Nemrkla,“ zopakoval, usadil se na zem vedle Coco a položil jí ruku na šíji. Jeho prsty ji začaly jemně masírovat. „Fakt ani jednou. Už třicet minut bez jediného slova zírám na vitráž. Je to fakt nepříjemný. Odstrašila tím i toho chudáka kněze.“

V břiše se mi rozhostila nervozita. „Ty jsi počítal, kolikrát mrkne?“

„Ty ne?“ Beau nevěřičně nakrčil jedno obočí. „Je to tvoje žena – nebo přítelkyně nebo milenka nebo na jaké nálepce jste se to nakonec dohodli. Něco je s ní zjevně v nepořádku, bráško.“

Vítr pořád nabýval na síle. U rohu kostela se zase objevil ten bílý pes. Bledý a přízračný. Tichý. Pozorující. Donutil jsem se nevíšmat si ho a zaměřit se místo toho na připitoměle postřehy svého bratra. „A ty zas nemáš žádné fousy,“ sykl jsem podrážděně a ukázal na jeho holou bradu. „Jestli říkáme nahlas zjevné.“ Vrhel jsem rychlý pohled na Coco, která měla hlavu pořád sklopenou ke kolenům. „Každý prožívá žal jinak.“

„Povídám ti, že tohle je mnohem víc než *jinak*.“

„Chceš tím něco říct?“ zamračil jsem se na něj. „Všichni víme, že v poslední době prošla několika... změnami. Je to ale pořád Lou.“ Bezděčně jsem se podíval na psa. Hleděl na mě nadpřirozeně nehybně. Dokonce ani vítr mu nerozechvíval srst. Postavil jsem se, zvedl ruku k ústům a pískl na něj. „Pojď sem, pejsku.“ Udělal jsem pár kro-

ků k němu. Ještě pár. Směrem k Beauovi a Coco jsem tiše zamumlal: „Už ho pojmenovala?“

„Ne,“ řekl Beau významně. „Ani ho nijak nevzala na vědomí.“

„Upínáš se na to.“

„Odvádíš řeč.“

„Pořád nemáš fousy.“

Ruka mu vystřelila k bradě hladké jako dětská prdelka. „A ty zas nemáš...“

Pak ale zmlkl, protože se najednou stalo několik věcí. Vítr nabral na síle, pes se otočil a zmizel mezi stromy. Vzduch proťalo vyděšené „*Pozor!*“ – byl to známý hlas, až příliš známý, a sem mezi kouř a stíny se děsivě nehodil – a pak se ozvalo ohlušující skřípění trhajícího se kovu. Všichni jsme jako jeden muž vyděšeně vzhlédli. Pozdě.

Socha svaté Magdalény se zlomila v pase a její horní polovina se vzduchem řítila na Beaua a Coco. Coco ho s výkřikem popadla a pokusila se ho odtáhnout stranou, ale jejich nohy...

Vrhl jsem se dopředu, vrazil do padající sochy a ztěžka jsem dopadl na zem právě v okamžiku, kdy se Coco a Beauovi na poslední chvíli podařilo odtáhnout stranou i nohy. Čas se na chvíli zastavil. Beau se vrhl ke Coco, aby se podíval, jestli není zraněná, a ona se otrásla vzlykem. Zašklebil jsem se, když jsem ucítil ostrou bolest v boku, a pokusil jsem se popadnout dech, a když jsem se posadil...

Ne.

Na bolest jsem dočista zapomněl. Prudce jsem se otočil a vyškrábal se na nohy, abych se postavil čelem k tomu, kdo se k nám blížil.

„Ahoj, Reide,“ šeptla Célie.

Tvář měla bledou, třásla se a k hrudi si tiskla koženou brašnu. Její porcelánová pokozka byla zvrásněná mělkými škrábančími a rankami a z lemu šatů jí kolem kotníků zbyly jen cáry. Šaty byly z černého hedvábí. Poznával jsem je z Filippina pohřbu.

„Célie.“ Chvilíčku jsem na ni zíral a nedokázal uvěřit svým vlast-

ním očím. Tady přece nemůže být. Nemohla překonat nástrahy divočiny v hedvábí a trepkách. Jak jinak jsem si měl ale její přítomnost vysvětlit? Neocitla se na tomhle místě přesně v tuhle chvíli jen tak náhodou. Musela nás sledovat. Célie. Dolehla na mě realita situace a já ji popadl za ramena a přemáhal jsem potřebu zatřást s ní, obejmout ji a vynadat jí. V uších mi pulzovala krev. „Co tady sakra děláš?“ Odtáhla se ode mě a nakrčila nos. Pustil jsem ji a klopýtl o krok dozadu. „Promiň. Nechtěl jsem..“

„Neublížil jsi mi.“ Její oči vytřeštěné panikou zabloudily k mé košili. Se zpožděním jsem si uvědomil, že je nasáklá tmavou tekutinou. Kovovou. Zlověstnou. Lepila se mi ke kůži. Zamračil jsem se. „Já jenom – no, jsi celý od krve.“

Zmateně jsem se otočil a vyhrnul jsem si košili, abych si zkontroloval žebra. Tupá bolest svědčila spíš o pohmožděnině než otevřené ráně.

„Reide,“ ozval se ostře Beau.

Něco v jeho hlase způsobilo, že jsem se zarazil. Pomalu jsem se podíval tam, kam ukazoval. Na místo, kde ve sněhu ležela socha svaté Magdalény.

Po tvářích jí stékaly krvavé slzy.

LA PETITE LARME

Reid

Po chvilce spěšného rozhovoru vedeného šeptem – jako by nás ta socha mohla slyšet – jsme se vrátili zpátky do kostela. „Byl to ten zatracený pes,“ řekl Beau a svezl se na kostelní lavici vedle Coco. Lou sedící poblíž kazatelny se zvedla. Na polovinu tváře jí dopadlo světlo svíček, druhá polovina se dál koupala ve stínech. Na zádech mi z toho výjevu jako z podsvětí naskočila husí kůže. Vypadalo to, jako by byla přetátá vejpůl. Půlka byla Lou a půlka... něco jiného. Něco temného.

Zamračila se a tékala pohledem mezi Célií a mnou. „Co má být tohle?“

„Tohle,“ řekl jsem drsněji, než jsem původně zamýšlel, a otočil jsem se k Célii, „není nic. Ráno odchází domů.“

Célie zvedla bradu. Sevřela ucho své kožené brašny pevněji. Ruce se jí trochu třásly. „To teda neodchází.“

„Célie.“ Rozčileně jsem ji vedl ke kostelní lavici vedle Lou, která Célii nijak nepřivítala. Divné. Myslel jsem si, že si mezi sebou díky tomu, co protrpěly během La Mascarade des Crânes, vytvořily určité křehké pouto. „Právě jsi viděla, jak nebezpečné to tu je. Celé království nás chce zabít.“

„Já nás zabít nechci.“ Beau si opřel nohy o lavici před sebou, zkřížil je v kotnících a jednu ruku hodil Coco kolem ramen. Když pohledem zabloudil k Célii, celá zrudla. „Mimochodem, díky za varování,

mademoiselle Tremblayová. Vypadá to, že všichni ostatní zapomněli na slušné vychování. Vskutku otřesné. Nebýt vás, ta socha by nás rozmáčkla.“

„Socha?“ zeptala se Lou.

„Ta socha na hřbitově... se zřítíla,“ zamumlal jsem. O slzách jsem se zmiňovat nechtěl.

Célie, která se díky Beauově chvále ještě pořád rděla, nás oba ignorovala a vystříhla hluboké pukrle. „Va-vaše Výsosti. Nejen oni zapomněli na slušné způsoby. Prosím, odpusťte mi.“

Zvedl obočí a přes její skloněnou hlavu se na mě zašklebil. „Ta holka se mi líbí.“

Coco si zase přehodila kápi přes hlavu, aby skryla svou tvář. Sice se v Beauově objetí neuvelebila, ale ani ho neodstrčila. „Neměla by tu být.“

„Byl to ten pes,“ zopakoval Beau důrazně. „Kam přijde, tam se něco stane. Když se nás ti rybáři pokusili utopit, byl tam taky.“

Célie se zamračila. „Ale ti rybáři vás ne...“ Při našich překvapených pohledech se prudce zarazila zrudla ještě víc. Jemně pokrčila rameny. „Vaše loď se převrátila kvůli vlnám, copak si nevzpomínáte?“

„Tys nás sledovala?“ zeptala se Lou.

Célie se odmítala na kohokoli podívat.

Ztěžka jsem se usadil a opřel se lokty o kolena. „Co tady děláš, Célie?“

„No, já...“ Tvářila se bolestivě zranitelně a nesnažila se to schovávat. Očima přelétala od Lou k Beauovi a Coco, až nakonec její pohled spočinul na mně. „Chtěla bych pomoci.“

„Pomoci,“ zopakovala po ní Lou. Posměšně.

Při jejím tónu se Célie zamračila. „Domní... domnívám se, že mám zdroje, které by mohly přispět ke snažení této skupiny a dopadení M...“ Větu nedokončila, jen trochu výš pozvedla svou brašnu a narovnála záda. „Dopadení La Dame des Sorcières.“

„Vždyť ani nedokážeš říct nahlas její jméno,“ zamumlal jsem a promasíroval jsem si spánky.

„Nemusím jí říkat jménem, abych ji mohla zabít.“

Zabít ji.

Dobrý Bože.

Od Lou se ozval nečekaný skřehotavý smích. Široce se zubila a zvedla ruce, aby jednou tleskla. Dvakrát. Třikrát. Oči jí podivně svítily. „Ale, ale, zdá se, že koťátko konečně přišlo na to, že má drápky. Jsem ohromená.“ Její smích se mi zaryl pod kůži, zaťal mi spáry do žaludku. „Ale moje matka není myš. Jak ji plánuješ zabít? Hezky se ukloníš? Pozveš ji na čaj?“

Ano, jejich vztah jsem očividně špatně odhadl.

Vzhledem k tomu, jak Beauovi zacukalo v čelisti, se mu to nejspíš stalo taky. „Dej jí pokoj, Lou.“

Célie po něm střelila vděčným pohledem. Povzbuzená pokračovala silnějším hlasem. „Nevím, jak ji zabít. Lépe řečeno, zatím to nevím. Mám ale jisté informace. Měl jste předtím pravdu, Vaše Výsosti.“ Ze své brašny vytáhla sněhobílou obálku. Poznal jsem na ní rukopis Jeana Luca. „Král Auguste odložil popravu tvé matky na neurčito, Reide. Plánuje využít její magie k uhašení ohně.“

Beau na mě pokývl. „Já ti to říkal.“

Když mi podala obálku, rychle jsem pohledem přelétl dopis v ní a vrátil jsem ji. „Děkuju ti za to, Célie. Upřímně. Ale nemůžeme tě nechat jít s námi. Co když se ti něco stane? Nemohl bych se sebou žít.“ Odmlčel jsem se a znovu jsem se zamračil. Jak jsem o tom tak přemýšlel... „Co na to vlastně říkají tvoji rodiče?“

Vycítavě zafrkala. „Vůbec nic.“

Zamračil jsem se ještě víc.

„Oni neví, že tu jsi, co?“ Beau se zazubil a zvedl jedno obočí. „Liška podšitá. Předpokládám, že je jednodušší žádat o prominutí než o svolení.“

Když jsem si představil, jaké to bude mít následky, schoval jsem hlavu do dlaní a zasténal. „Célie.“

„Co?“ Její nejistý postoj se v okamžiku proměnil a Célie ztratila nervy. Za celá ta léta, co ji znám, jsem to nikdy nezažil. „Nemusíš si lámat hlavu s tím, že by za mnou poslali půlku království, Reide. Když jsem zmizela, trvalo dost dlouho, než dorazila pomoc, jestli si vzpomínáš. Bůh chraň, aby si někdo myslel, že můj otec nezvládá svou vlastní rodinu.“

Zamrkal jsem, abych zamaskoval šok. Ačkoli jsem věděl, že monsieur Tremblay jako otec selhal, podcenil jsem zřejmě, jak moc. „Jean Luc tě bude hledat. A přivede s sebou hromadu chasseurů.“

Znovu mi zamávala obálkou před nosem. „Jean Luc ví, že jsem tady. Viděl mě ukrást tátův kočár, pro Boha živého, a pěkně mi za to vyčínil.“ Zíral jsem na ni. Nikdy jsem neviděl, že by někomu něco sebrala. Nebo že by brala jméno Boží nadarmo. Silně vydechla nosem a nacpala si obálku pod plášť. „Tak či tak jsem si myslela, že byste moje zapojení ocenili. Když budu cestovat spolu s tou vaší bandou nechvalně proslulých čarodějnic a uprchlíků – promiňte, Vaše Výsosti –, nemůže vás Jean Luc zatknout, aniž by přitom zatknul i mě. A to se nestane. Už po vás dál nepůjde.“

„Kéž bych mohl vidět, jak se tváří.“ Beau zkřivil obličej, jako by ho něco bolelo. „Tohle je další důkaz, že Bůh existuje a nesnáší mě.“

„To je jedno.“ Postavil jsem se a měl jsem sto chutí s touhle hádkou skoncovat. Chtěl jsem najít otce Achilla, vysvětlit mu situaci a poprosit ho ještě o jednu příkrývku na noc. „Nemůžeš jít s námi.“

Celá rozohněná mě vztekle pozorovala, když jsem ji mýjel. Stála rovně, páteř měla jako pravitko a ramena hrdě napjatá. Svírala tašku tak pevně, že jí klouby zběhlaly. „To, co nemůžu udělat,“ řekla nakonec skrz zaťaté zuby, „je podívat se svým rodičům do očí. Chtějí dělat, jako že se nic nestalo. Chtějí se vrátit k našemu dřívějšímu životu. Mě k tomu ale nutit nemůžou.“ Její hlas nebezpečně ztichl.

„Ani ty mě k tomu nedonutíš. Z představy, že sedím doma, klaním se šlechticům a usrkávám čaj, zatímco je Morgane na svobodě, se mi dělá fyzicky zle.“ Když jsem se nezastavil, pokračovala zoufale dál. „Držela mě v té rakvi s Filippou celé týdny, Reide. Týdny. Mu-mučila mě a zohavila ty děti. Jediné, co nemůžu, je nic neudělat.“

U kazatelny jsem se zarazil. Určitě jsem se přeslechl. Ta náhlá hrůza, která se mi rozhostila v hrudi, určitě nebyla na místě. Neotočil jsem se. „Cože udělala?“

Místo odpovědi popotáhla. „Nenuť mě to znova opakovat.“

„Célie..“ Když jsem konečně s mírnou nevolností popošel směrem k ní, zarazila mě mávnutím ruky. Po tvářích se jí řinuly slzy. Neskryvala je. Neotřela si je. Jednou rukou si z ramene sundala brašnu a vysypala její obsah na shnilou kostelní podlahu: šperky, *couronnes*, drahokamy, a dokonce jakýsi drahý kalich. Ostatní zírali na ten malý poklad s neskrývaným překvapením, já jsem se ale nemohl přenést přes Céliina slova. Nemohl jsem si to přestat... představovat.

Filippa byla o pár let starší než my dva. Stejně jako Célie se ke mně chovala jako sestra. Upjatá a odmítavá sestra, pořád ale sestra. Představa, že byla Célie uvězněná v rakvi s její mrtvolou – měsíce po pohřbu –, způsobovala, že se mi zvedal žaludek. Spolkl jsem žluč, která se mi drala do úst.

„Neukradla jsem otci jenom kočár,“ šeptla Célie do ticha. Ukázala na trpytící se hromádku. „Taky jsem mu vybilila trezor. Říkala jsem si, že budeme potřebovat na cestách něčím platit.“

Beau se přiblížil, aby se na cennosti podíval zblízka, a Coco táhl s sebou. „Jak jsi to všechno pobrala?“ Prohlížel si Céliiny hubené paže s nepokrytou skepsí. Lou se přiblížila v závěsu za nimi.

Coco bez zájmu špičkou boty do mincí. „A kde máš ten kočár?“

Célie konečně pustila koženou brašnu. Její prsty se uvolnily. „Nechala jsem ho u podkoního v hostinci.“

„A lokaj?“ Beau si klekl a opatrně sáhl po brašně, jako by byla vyrobená z lidské kůže. Možná že byla. Monsieur Tremblay kdysi obchodoval s nebezpečnými magickými předměty. Kvůli tomu čarodějnice zabily Filippu. „A kočí?“

„Řídila jsem sama.“

„Co?“ I když se Beau otočil, to můj hlas protal ticho v kostele. „Ty ses snad zbláznila!“

Lou se znovu zachichotala, jako by ji celá ta situace nepatříčně těšila.

Střelil jsem po ní pohledem a vyrazil zpátky ke skupině. Hrozilo, že můj vztek užuž vyvře na povrch. Zhluboka jsem se nadechl. A pak ještě jednou. „A dost. Tady končíme. Promluví s otcem Achillem a poprosím ho, aby tě za rozbřesku doprovodil zpátky do Cesarine.“ Hrubě jsem začal cpát klenoty zpátky do její kožené brašny. I když byla plná šperků, připadala mi lehoučká jako pírkó. Možná nebyla z lidské kůže, rozhodně byla ale magická.

Zasranej Tremblay. Zasraná Célie. Kdyby u ní nějaká čarodějnice tuhle brašnu našla, potkal by ji stejný osud jako Filippu. Možná přesně tohle chtěla. Možná si po La Mascarade des Crânes přála zemřít.

Já jí to ale rozhodně nedopřeju.

„Počkej.“ Coco mě nečekaně popadla za paži a hlas měla nejostřejší za několik posledních dní. Prsty se jí třásly. Sundala si z hlavy kápi a sebrala mi z ruky medailonek. Když ho posunula do světla svíčky, odrážel se její teď ještě bledší, téměř sinalý obličej na jeho zlatém povrchu. Kolem diamantu na obdélníkovém přívěsku se obtáčel zlatý filigrán. Vzor, který tvořil, připomínal... vlny. Tiše a ledově se zeptala: „Odkud tohle máš?“

Lou se během okamžiku objevila po jejím boku. Její oči, v nichž se teď odrážel diamant, se zdály skoro stříbrné.

Célie měla dost rozumu na to, aby o krok ustoupila. „Už... už jsem to říkala. Ukradla jsem to z trezoru svého otce.“ Podívala se na mě,

abych ji podpořil, k ničemu jsem se ale neměl. Nikdy dřív jsem neviděl, že by se Coco nebo Lou na něco dívaly tak intenzivně. S takovým zaujetím. Jejich reakce byla... znepokojivá. Ať už byl relikt, který nám Célie omylem donesla, cokoli, musel být důležitý. „Když jsem byla malá, byl to můj oblíbený, ale... nejde otevřít. Otec ho nedokázal prodat.“

Coco se zachvěla, jako by ji Célie urazila, a vytáhla zpod pláště nůž. Spěšně jsem se postavil před Célie. „Ale prosím tě,“ zasyčela Coco a bodla se do prstu. Jedna jediná kapka krve stekla na diamant a rozprostřela se do dokonalého kruhu. K mé nevěře se pak vsákla pod povrch kamene, který zazářil jasně šarlatovou barvou. Když se jeho zář rozplynula, medailonek se s cvaknutím otevřel.

Všichni jsme se jako v transu naklonili blíž, abychom se podívali na křišťálově čistý povrch uvnitř.

Lou se odtáhla.

„*La Petite Larme*,“ řekla Coco a hlas jí zjihl. Předešlý vztek byl zapomenut.

„Slzička,“ zopakoval po ní Beau.

„Zrcátko vyrobené z kapky vody z L'Eau Mélancolique.“ S neproniknutelným výrazem zírala na svůj odraz a pak se otočila zpátky k Célie. Znovu znechuceně ohrnula ret. „Nechtěl se otevřít, protože ti nepatří. Patřil mojí matce.“

V kostele by bylo slyšet spadnout na zem špendlík. Dokonce i otci Achillovi, který se přiřítíl dovnitř z kuchyňky v zástěře s talířem čehosi polévkovitého v ruce, aby si postěžoval na hluk, dle všeho došlo, že narušil napjatý okamžik. Když se podíval na Célie a zlato u jejích nohou, přimhouřil oči. „Célie Tremblayová,“ ozval se nevrle. „Jsi dost daleko od domova.“

I když mu nabídl zdvořilý úsměv, ohradila se celkem břitce. Nesmlouvavě. „Promiňte, monsieur, domnívám se, že jsem zatím neměla tu čest vás poznat.“

„Achille,“ řekl a stiskl rty. „Otec Achille Altier.“

Coco rychlým pohybem zavřela medailonek. Bez jediného slova si znovu přetáhla kápi přes hlavu.

„Moc pěkná zástěra.“ Beau se zakřenil a kývl k ručně malovaným růžím na zástěře otce Achilla. Tahy štětce byly veliké a neumělé a vypadalo to, jako by je namalovalo dítě. Byly modré, červené a zelené.

„Tu mi vyrobily neteře,“ zamumlal otec Achille.

„Jde vám pěkně k očím.“

Otec Achille po něm hodil jídlo. I když se Beauovi povedlo kluzký talíř pomocí rukou a hrudi zachytit, vyšplíchla mu tekutina do obličeje. Otec spokojeně pokývl. „Tohle je poslední talíř, co po tobě budu umývat, chlapče. Zbytek si můžete vydrhnout sami – a díky téhle taky celou kuchyň.“ Podrážděně ukázal na Lou. „Čeká tam na vás hadr a kýbl.“

Beau otevřel pusku, aby popuzeně zaprotestoval, Célie ho ale přerušila. „Otče Achille.“ Vystříhla další pukrle, tentokrát ovšem ne tak hluboké. Ne tak velkolepé. Přelétla očima jeho zástěru, neupravený zjev a polorozpadlý kostel s lehce nesouhlasným výrazem. „Velice mě těší.“

Otec Achille se před ní nejspíše zavrtěl, jako by na takové vybrané způsoby nebyl zvyklý. Skoro bych řekl, že to vypadala, jako by ho znejišťoval její pátravý pohled. Možná dokonce zahanboval. „Znal jsem tvou matku,“ řekl nakonec bez dalšího vysvětlování. „Když jsem žil v Cesarine.“

„Jistě. Vyřídím jí vaše pozdravy.“

Znovu si odfrkl. „To snad ani nemusíš. Říkal jsem, že jsem ji znal, ne že by se mi kdovíjak zamlouvala.“ Při Céliině šokovaném výrazu dodal mumlavě: „Ujišťuju tě, že ty pocity byly vzájemné. Inu,“ narovnal se, jako by v sobě sebral veškerou důstojnost, na kterou se zmohl, „nemám právo ptát se vás, co děláte ve Fée Tombe, mademoiselle Tremblayová. A nepřísluší mi ani, abych vám říkal, jak hloupé je, že

se paktujete s touhle sebrankou. Takže to neudělám. Protože je mi to fuk. Zkuste prostě nezpůsobit žádný malér, dokud tady budete.“

Když se otočil na podpatku, pokročil jsem dopředu. „Potřebuje odvést zpátky do Cesarine.“

„Reide.“ Célie si v tu chvíli dupla. Doopravdy dupla. „Přestaň být tak... tak...“

„Paličatý?“ napovídal jí Beau.

Otec Achille na nás přes rameno vrhl ošklivý pohled. „Nejsem paní na hlídání.“

„Vidíš?“ Vítězoslavně se rozzářila a zvedla do vzduchu ukazováček. „On mě neodvede a na to, abych šla sama, je ta cesta moc daleká a nebezpečná. Musím tady zůstat. S vámi.“

Zařal jsem zuby. „Vždyť už jsi tu cestu jednou riskla.“

„To ano, ale...“ V očích se jí zalesklo cosi, co nemělo daleko k nervozitě. Její úsměv zmizel. „Možná jsem předtím trošku zalhala. Šlo o malý, téměř nepodstatný detail,“ dodala rychle, když si všimla, jak se tvářím. „Řekla jsem, že jsem kočár nechala v hostinci, ovšem, tedy ve skutečnosti, je docela dobře možné, že jsem poněkud špatně zatočila...“

„Zatočila kam?“ dorážel jsem.

„K majáku.“

Otec Achille se pomalu otočil.

„Těsně před rozedněním jsem vás ztratila z dohledu.“ Célie si u pasu založila ruce. „Když jsem dorazila na rozcestí, vybrala jsem cestu, která vedla od vesnice. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se schováváte v kostele. Měla jsem opravdu nesmírné štěstí, že se mi podařilo najít vás...“

„Célie, zlatíčko,“ přerušil ji Beau. „Vymáčkni se.“

Znova zrudla a sklonila hlavu. „Ji-jistě, Vaše Výsosti. Opuštěte. Když jsem se přiblížila k majáku, zpozorovala jsem, že se ve stínech cosi pohnulo. Samozřejmě to vyplašilo Cabota a on nás během svého

úprku málem oba shodil z útesu. Na srázu se kočáru zlomilo kolo. Povedlo se mi Cabota osvobodit dřív, než se kočár zřítíl z útesu do moře. Tedy to by se určitě stalo, kdyby ho neuchvátila ta příšera.“ Otrásla se. „Ještě nikdy jsem takovou nestvůru neviděla. Dlouhé, matné vlasy i kůže. Monstrum zahalené ve stínech. Ostré bílé zuby. Páchlo to po rozkladu. Po hnijícím mase. Jsem si jistá, že kdybych neujela na Cabotovi, oba by nás to sežralo.“ Zhluboka si povzdechla a zvedla ke mně oči. „Takže ve stáji v hostinci čeká Cabot, ale ne můj kočár. Nemůžu se pro něj vrátit, dokud ho má ta příšera, a cestu bez něj taky riskovat nebudu. Musím zůstat s vámi, Reide, protože jinak se domů nedostanu.“

„*Cauchemar*“, zamumlala Lou.

Vyčerpaně jsem k ní natáhl ruku. „Co?“

Pousmála se a propletla své prsty s mými. Pořád byly jako led. „Nic jsem neřekla.“

„Ale jo...“

„U majáku se vskutku usadil *cauchemar*.“ Když otec Achille viděl, jak na něj zíráme, nevrle dodal: „Noční můra. Tak mu aspoň říkají vesničané. Našlo si nás to tady ve Fée Tombe před třemi dny a všichni jsou strachy bez sebe.“ Zamračil se a zavrtěl hlavou. „Ti blázni plánují srovnat ráno maják se zemí.“

Něco v jeho podmračeném výrazu mě zarazilo. „Ublížil tenhle *cauchemar* někomu?“

„Jako kromě mě?“ zeptala se Célie. „Málem mě a Cabota vyděsil k smrti?“

Coco si zpod své kápě odfrkla. „To by byla učiněná tragédie.“

„Coco,“ vynadal jí Beau. „To bylo pod tvou úroveň. Jestli chceš být sarkastická, dělej to aspoň chytře.“

„To nebyl sarkasmus,“ dodala sladce. „Toho koně by mi bylo fakticky líto.“

„S prominutím?“ Célie se prudce otočila čelem k ní s ústy nevě-

řícně pootevřenými. „To-to s náhrdelníkem tvé matky mě skutečně velice mrzí, Cosette, ale nevěděla jsem...“

Přehlušil jsem ji. „Ublížil tenhle *cauchemar* někomu?“

Otec Achille pokrčil rameny. „Na tom nesejde.“

„Mně ano.“

„Chystá se na něj rozzuřený dav, chlapče. Zabiješ se.“

„To je vám přece jedno.“

„To je pravda.“ Chřípí se mu roztáhlo. „Je. *Cauchemarové* jsou proslulí svou krutostí, tohle stvoření ale ještě nezaútočilo. Včera v noci vniklo do řeznictví a ukradlo trochu masa, to je ale vše, o čem vím.“ Podíval jsem se nejdřív na Lou. Pak na Beaua, který zaskřípal zuby. Když promluvil, znělo to, jako by ho to fyzicky bolelo. „Neměl by ses do toho plést. Tohle není tvůj boj.“

Ale rozzuřený dav útočící na nevinné stvoření zněl přesně jako něco, co je můj boj. To samé by udělali Lou. I Coco. Mojí matce. Mně. V břiše mi vřel známý vztek, hustý a brutální. Chtěli zabít tohle nevinné stvoření, stejně jako Morgane mučila a mržčila moje sourozence, moje bratry a sestry – povolené ztráty v téhle válce, kterou si nevybrali. Kterou si *cauchemar* nevybral.

Stačilo.

Rychlá zastávka u majáku nikomu neublíží. Mohli bychom *cauchemara* varovat, než dav zaútočí, možná ho dokonce zachránit a uniknout ještě před rozedněním. Byla to správná věc. Lou pro nás možná vybrala špatnou cestu, tohle mi ale připadalo jako krok správným směrem. Možná nám to vrátí správný kurz. Nějaký lepší.

A především to zdrží náš příchod do Chateau le Blanc. A možná...

„Já hlasuju proti.“ Zpod kápě Coco se zotra ozval její hlas. „*Cauchemarové* jsou nebezpeční a nemůžeme se rozptylovat. Měli bychom postupovat dál na Chateau.“

Lou se zazubila a přikývla.

„Pokud tomu stvoření pomůžeme,“ zamumlal jsem, „třeba pomůže ono nám. Tady máš svého záhadného spojence, Cosette. A strom ani nebylo potřeba.“

I když jsem jí neviděl do tváře, cítil jsem na sobě její zlobný pohled.

Zavrtěl jsem hlavou a podal Célii svou deku, než jsem se vrátil ke své lavici. Lou mě pořád nepouštěla. Prstem přejížděla po žilách na mém zápěstí. „Potřebujeme Céliin kočár,“ řekl jsem. „Ať už se vrátí domů, nebo ne.“

Célie prudce zvedla hlavu. „Kočár by nám cestu výrazně urychlil.“

„Ano.“ Dlouho jsem se na ni díval a uvažoval jsem o tom, jak se změnila. Při pohledu na její nadějeplný výraz a hrdě vypjatá ramena mi v čelisti zaškubal sval. Tohle nebyla ta Célie, kterou jsem znával. „Máš pravdu.“

Achille rozhodil rukama a odšoural se do kuchyňky, aby nás neměl na očích. „Blázni jedni,“ zamručel přes rameno temným hlasem. „*Cauchemar* je nejsilnější v noci. Zasáhněte při rozbřesku, než se objeví dav. A ať už podniknete cokoli, hlavně ať vás nevidí. Lidi ze strachu hloupnou.“ Ještě jednou přelétl pohledem mezi mnou a Célií. „Ale z odvahy taky.“

ZLOVOLNÁ BYTOST

Lou

Z temnoty povstává hlas.

Ne *ten* hlas. Ne ten děsivý, co šeptá a žadoní. Tenhle je ostřejší, kousavý, pronikavý. Známary. Neponouká mě. Nadává mi.

Vstávej, štěká na mě. Ještě nejsi mrtvá.

Já to slovo ale nechápu. Nerozumím smrti.

To nikdo. O to tady nejde – nebo jde možná přesně o to. Mizíš.

Mizíš. Temnota nabízí zapomnění. Sladkou úlevu.

Do prdele s úlevou. Dřela jsi příliš tvrdě a příliš dlouho na to, abys to teď vzdala. Dělej. Chceš víc než zapomnění. Chceš žít.

Stíny rozvibruje přízračné chichotání. Nekonečnou temnotu. Plazí se kolem mě a otírá své zubaté hrany o mé vědomí. Konejší střepe v mém nitru. *Poddej se, myško. Nech mě tě strávit.*

Bolím. S každým zapulzování temnoty bolest sílí, až už ji nemůžu snést.

To je tvoje srdce. Ostrý hlas je zpátky, je hlasitější. Hlasitější než to rytmičké bušení. Ta-dam. Ta-dam. Ta-dam. Instinktivně se odtáhnou, nemůžu se ale před tím zvukem schovat. Před tou bolestí. Ozývá se všude, všude kolem mě. *Ještě pořád tluče.*

Snažím se to zpracovat, snažím se prohlédnout temnotou tam, kde to srdce bije. Nic ale nevidím.

Neschovávej se před ní, Lou. Přijmi svou bolest. Využij ji.

Lou. Ten hlas je známý. Jako výdech při zasmání. Jako nádech před výskokem, zalapání po dechu, když se místo toho rozletíš. Je to výdech úlevy, podráždění, zklamání. Je to vzteklý řev, vášnivý výkřik. Jsem to... já. Já nejsem temnota. Já jsem něco docela jiného. A ten hlas – je můj.

Tak tady jsi, řekne – řeknu já – s neskrývanou úlevou. *Už bylo načase.*

Na křídlech uvědomění přijde další pochopení a já se prudce vzedmu proti temnotě. Odpoví, už to není prostá tma, ale samostatné, živé vědomí. Zlovolná bytost. Přijde mi nepatřičná. Cizí. Neměla by být tam, kde je, protože tohle místo... patří i mně. Jako tlukot srdce. Jako moje jméno. I když se znovu vzedmu a zkouším svou sílu, roztahuju se do dálky a tlačím a tlačím, narážím jen na železný odpor.

Temnota je nepoddajná jako kus kamene.

HRA NA OTÁZKY

Reid

Konečky Louiných prstů mi šátraly po noze v souladu s rytmickým dechem ostatních. S každým nádechem vystoupala prsty o něco výš. S každých výdechem otočila zápěstí a sjela dolů hřbetem ruky. V prasklinách ve zdech kostela skučel vítr a mně na pažích naskakovala husí kůže. Ztuhle jsem seděl, zatímco se mě dotýkala, a srdce mi z toho jemného tření bušilo jako splašené. Byl jsem napjatý. Čekal jsem. Její prsty samozřejmě stoupaly výš a výš po mém stehně, jak pomalu pokračovala ve svádění, nakonec jsem ji ale chytil za zápěstí a překryl její ruku svou. Přišpendlil jsem ji na místě.

Když jsem zíral na její ruku pod svou, v krvi se mi srážela neznámá emoce. Mělo to trochu bolet, měl mě soužit známý hlad a horoko, z něhož jsem při vzájemném doteku skoro dostával horečku. Ale to, co jsem v břiše cítil... nebyla touha. Bylo to něco jiného. Něco špatného. Zatímco se ostatní před půl hodinou chystali ke spánku, zachvátila mě podivná hrůza, která se ještě umocnila, když Beau, poslední, kdo ještě zůstal vzhůru, konečně usnul a nechal mě s Lou o samotě.

Odkášlal jsem si a zmáčkl jí prsty. Donutil jsem se usmát se. Letmo jsem jí políbil dlaň. „Budeme vstávat brzy. Až zachráníme *cauchemara*, musíme z Fée Tombe odejít. Dalších pár dlouhých dní strávíme na cestě.“

Ta slova zněla jako výmluva.

A taky že byla.

Z hrdla se jí vydral tichý zvuk. Od Cesarine přestala nosit svou stuhu. Sklopil jsem pohled k její jizvě, která se sice hojila, byla ale pořád zkrabatělá a ošklivá. „Jak se dá *cauchemar* zachránit?“

„Možná mu dokážeme domluvit. Přesvědčit ho, aby se vrátil do lesa.“

„A když ne?“

Povzdechl jsem si. „Můžeme ho jen varovat před vesničany. Nemůžeme ho k ničemu nutit.“

„A co když se rozhodne ty vesničany sežrat? Co když mu to naše varování umožní?“

„To se nestane,“ řekl jsem pevně.

Prohlížela si mě s lehkým úsměvem. „Ty sis k nám vypěstoval náklonnost, vid?“ Její úšklebek se ještě rozšířil. „K monstrům.“

Dal jsem jí pusu na čelo. Ignoroval jsem neznámou vůni její pokožky. „Spi, Lou.“

„Nejsem unavená,“ broukla. Oči jí ve tmě svítily až příliš jasně. Příliš světle. „Spali jsme celý den.“ Když se její ruka opět vydala nahoru po mé hrudi, chytil jsem ji a propletl jsem své prsty s jejími. Špatně si ten pohyb vyložila. Pokládala ho za pozvání. Během okamžiku přehodila stehno přes můj klín, osedlala mě a trochu nemoťorně nám zvedla ruce nad hlavy. Prohnula se v zádech, přitlačila svou hrud' na mou a mně žaludek ztěžkl jako kámen. Kurva.

Snažil jsem se ze všech sil tvářit neutrálně. Jistěže se mě chtěla... dotýkat. Proč by neměla. Ještě před měsícem jsem po ní toužil jako závislák. Po jemné křivce jejích rtů, po hustých vlnitých vlasech, po uličnické jiskře v jejích očích. Nemohl jsem si pomoci a musel jsem se jí neustále dotýkat – nezabránila mi v tom ani přítomnost mé vlastní matky. I tehdy ale šlo o mnohem víc než jen o tělesno.

Lou mě od začátku probouzela. Její přítomnost byla nakažlivá. I když mě rozčilovala a dráždila, nikdy jsem nepřestal chtít být v její blízkosti.

Teď jsem střelil pohledem po Beauovi, Coco a Célii a modlil jsem se, aby se někdo z nich začal vrtět. Doufal jsem, že někdo z nich otevře oči a vyruší nás. Ale neprobrali se. Spali dál a o mém vnitřním sporu neměli ani ponětí.

Miloval jsem Lou. Věděl jsem to. Cítil jsem to v kostech.

A zároveň jsem se na ni nedokázal podívat.

Co se to se mnou děje?

Když se naklonila k mému uchu a začala mi ožďibovat lalůček, vzvednul se ve mně vztek. Moc zubů. Moc jazyka. Zaplavila mě další vlna odporu. Proč? Bylo to proto, že ještě pořád truchlila? Protože jsem truchlil já? Protože se na svou večeři vrhla jako vzteklé zvíře, protože za poslední hodinu zamrkala jen dvakrát? V duchu jsem se otřásl, Beau mě štvál. Štvál jsem sám sebe. Chovala se divně, to ano, ale to nevysvětlovalo, proč se mi její dotek tak hnusil.

A co hůř, tyhle myšlenky – takhle vynořující se hrůza, znepokojující odpor – mi připadaly jako zrada. A Lou si to nezasloužila.

Naprázdnou jsem polkl a otočil se, abych se střetl s jejími rty. Po-
líbila mě zaníceně a bez sebemenšího zaváhání a moje vina se ještě prohloubila. Vypadalo to ale, že moji zdráhavost nezaregistrovala. Přitiskla se blíž. Začala pohupovat svými boky proti mým. Neobratně. Dychtivě. Když se znovu sklonila k mému hrdlu a začala sát na místě, kde byl cítit můj zrychlený pulz, poraženě jsem zavrtěl hlavou. Tohle není k ničemu. Ruce mi klesly na její ramena.

„Musíme si promluvit.“

Ta slova se ze mě vydrala o své vlastní vůli. Překvapeně zamrkala a v bledých očích se jí mihlo něco, co připomínalo... nejistotu. Ne-
snášel jsem se za to. Během našeho vztahu jsem Lou viděl nejistou
přibližně dvakrát, a ani jednou to pro nás nedopadlo moc dobře. Ne-

jistota se z jejích očí ale ztratila stejně rychle, jako se objevila, a místo ní se v nich začal zračit zlotřilý lesk. „To vyžaduje hodně jazyka, ne?“

Jemně, ale nekompromisně jsem ji stáhl dolů ze svého klína. „Ne, nevyžaduje.“

„Jsi si jistý?“ zavrkala a svůdně se ke mně naklonila. Nebo se o to alespoň snažila. Jejím pohybům ale chyběla její typická šikovnost. Odtáhl jsem se od ní a zadíval se na její příliš lesklé oči. Na zrudlé tváře.

„Děje se něco?“

Řekni mi to. Já to spravím.

„To mi pověz ty.“ Její ruce opět zabloudily na mou hrud. Pevně jsem ji chytil, začínal jsem být podrážděný. Varovně jsem sevřel její ledové prsty.

„Mluv se mnou, Lou.“

„A o čem by sis chtěl promluvit, manžílku můj milovaný?“

Zhluboka jsem se nadechl a pozorně jsem se na ni zadíval. „O Anselovi.“

Jeho jméno mezi nás padlo jako mrtvola. Těžké. Bez života.

„Tak o Anselovi.“ Zamračila se a ruce stáhla. Její pohled byl rázem vzdálený. Nepřístupný. Zírala na místo za mým ramenem a zorničky se jí drobounce, téměř nepostřehnutelně zvětšovaly a zmenšovaly. „Tak ty si chceš promluvit o Anselovi.“

„Ano.“

„Ne,“ řekla suše. „Já chci mluvit o tobě.“

Přimhouřil jsem oči. „Ale já ne.“

Nereagovala správným způsobem a pořád upřeně hleděla do prázdna, jako by hledala... co? Správná slova? Lou nikdy nesešlo na tom, jaká slova používala. Vlastně si užívala to, že volí slova zcela nevhodná. A pokud mám být k sobě upřímný, já jsem si zase užíval, že je slýchám. „Pojďme si zase zahrát na otázky,“ řekla zničehonic.

„Co?“

„Jako v pekárně.“ Rychle přikývla, skoro jen sama pro sebe, a pak se ke mně konečně otočila. Naklonila hlavu. „Nesnědl jsi svého skoricového šneka.“

Zamrkal jsem. „Cože?“

„Toho šneka. Nesnědl jsi ho.“

„Jo, slyšel jsem tě. Já prostě...“ Zmateně jsem zavrtěl hlavou a začal nanovo. „Nejsem tolik na sladké jako ty.“

„Hmm.“ Poživačně si olízla rty. Její ruka se proplazila podél lavice za mými zády a já se musel držet, abych se nenaklonil dopředu. Když se její prsty ale začaly proplétat mými vlasy, už jsem to nevydržel. Šířila se jako mor. „Zvěřina je taky moc dobrá. Slaná. Měkká. Tedy když se jí správně,“ řekla s vědoucím úsměvem. Zmateně jsem na ni zíral. Pak znechuceně. Myslela tím, že se má jíst syrová. „Rigor mortis způsobí, že maso ztuhne. Zvíře se pak musí na dva týdny vyvěsit, aby se rozložilo poживo. Pak je ale samozřejmě těžké zbavit se much.“

„Kdy jsi do hajzlu jedla syrového jelena?“ zeptal jsem se nevěřící.

V očích jí při té nadávce zažhnulo, nadšeně zavrňela a naklonila se ke mně. „Měl bys ho taky někdy zkusit. Chutnal by ti.“ A pak... „Předpokládám ale, že lovci si žijí jak v bavlnce a málokdy musí stahovat jeleny z kůže. Pověz, zažil jsi někdy hlad?“

„Ano.“

„Myslím opravdový hlad. Zažil jsi někdy zimu? Takovou, která ti zmrazí vnitřnosti a udělá z tebe kus ledu?“

Navzdory nepřátelskosti jejích slov nebylo v jejím hlase opovržení. Jen zvědavost. Opravdová zvědavost. Pohupovala se dopředu a dozadu, neschopná zůstat v klidu, zatímco mě pozorovala. Upíral jsem na ni zlostný pohled. „Vždyť přece víš, že zažil.“

Naklonila hlavu. „Vím?“ Našpulila rty a pak přikývla. „Vím. Ano, jistěže. V Kotlině. Hrozná zima, že?“ Ukazováčkem a prostředníčkem mi stoupala po noze. „A hlad máš dokonce i teď, že?“

Zachichotala se a položila si ruku zpátky do klína.

„Jaká...“ odkašlal jsem si. „Jaká je tvoje další otázka?“

Dokážu ji zabavit. Můžu s ní hrát tuhle hru. Jestli to znamená, že k ní tím proniknu a odhalím, co... co se v ní změnilo, prosedím tu klidně celou noc. Pomůžu jí. Prostě to udělám. Protože jestli to byl doopravdy zármutek, musí o tom mluvit. My o tom musíme mluvit. Ucítil jsem další bodnutí viny, když jsem se zadíval na její ruce. Pevně je stiskla k sobě.

Měl bych ty ruce držet. Nedokázal jsem se k tomu ale donutit.

„Ach, otázky, samé otázky.“ Přitiskla si spojené klouby rukou ke rtům a přemítala. „Kdybys mohl být kýmkoli jiným, kým bys byl?“ Další úšklebek. „Čí kůži bys nosil?“

„Já...“ Bez přemýšlení jsem střílel pohledem k Beauovi. Ten pohyb jí neušel. „Nechtěl bych být nikým jiným.“

„Nevěřím ti.“

„Kým bys byla ty?“ řekl jsem, jako bych se bránil.

Spustila si ruce na hrudník. Měla je pořád sepjaté, takže to skoro vypadalo, jako by se modlila. Až na vypočítavý lesk jejích očí. Její nepřátelský úsměv. „Můžu být, kýmkoli si zámam.“

Odkašlal jsem si a snažil jsem se nevšímat si toho, jak se mi zježily chloupky na krku. „Jak ses dozvěděla o *cauchemar*? Studuju okultno celý život a jaktěživ jsem o takovém stvoření neslyšel.“

„Celý život jsi okultno potíral. Já s ním žila.“ Prudce cukla hlavou. Z toho pohybu mi zase naskočila husí kůže. „Já jím jsem. Ve stínech se toho učíme mnohem víc než na slunci.“ Když jsem neodpověděl, vyrazila ze sebe prostě další otázku: „Jak bys chtěl zemřít?“

Aha. Upřel jsem na ni chápavý pohled. Tady to máme. „Kdybys si mohl vybrat... asi bych chtěl umřít stářím. Pěkně vypasený a spokojený. V kruhu svých blízkých.“ „Nechtěl bys zemřít v bitvě?“

Vyděšený nádech. Nechutné zadunění. Šarlatová svatozář. Rychle jsem zapudil poslední vzpomínku na Anselu a podíval jsem se jí zpřel-

ma do očí. „Nevybral bych si takovou smrt pro nikoho. Ani pro sebe. Už ne.“

„On si ji vybral.“

Ačkoli se mi srdce sevřelo a ačkoli už jen jeho jméno způsobovalo, že jsem v očích cítil nepříjemný tlak, naklonil jsem hlavu. „To je pravda. A já ho za to budu ctít každý den po zbytek svého života – za to, že se rozhodl ti pomoci. Bojovat po tvém boku. Že se rozhodl spolu s tebou čelit Morgane. Byl z nás nejlepší.“ Její úsměv konečně zmizel a já jsem se natáhl, abych ji vzal za ruku. I když byla ledová, nepouštěl jsem ji. „Neměla by ses ale cítit vinna. Ansel se rozhodl sám – ne kvůli tobě ani mně, rozhodl se sám za sebe. A teď,“ řekl jsem pevně, než mě mohla přerušit. „Jsi na řadě ty. Odpověz na otázku.“

Její výraz zůstával neproniknutelný. Prázdný. „Já nechci umřít.“

Třel jsem její studenou ruku ve své pokoušel jsem se ji zahřát. „Já vím. Ale kdyby sis musela vybrat...“

„Tak si vyberu, že neumřu,“ řekla.

„Všichni jednou umřeme, Lou,“ řekl jsem jemně.

Když viděla, jak se tvářím, naklonila se blíž a vyjela mi rukou nahoru po hrudníku. Do ucha mi šeptla: „Říká kdo, Reide?“ Vzala mou tvář do svých dlaní a na okamžik jsem se ztratil v jejím hla-se. Kdybych zavřel oči, mohl bych předstírat, že mě takhle drží jiná Lou. Že ten ledový dotek patří jiné přisproslé zlodějce, čarodějnici, pohance. Mohl bych předstírat, že její dech voní po skořici a dlouhé hnědé vlasy jí spadají ve vlnách na záda. Mohl bych předstírat, že je to celé jen propracovaný vtíp. Nevhodný vtíp. V tuhle chvíli by se rozesmála a cvrnkla mě do nosu. Řekla by mi, abych se uvolnil. Místo toho se ale její rty držely kousíček od mých. „Kdo říká, že musíme umřít?“

Naprázdno jsem polkl, otevřel oči a kouzlo pominulo.

MOJE JMÉNO JE LEGIE

Lou

Když přijdete o vládu nad vlastním tělem – nebo spíš o vědomí vlastního těla –, nemá to moc výhod. Bez očí, jimiž bych viděla, uší, jimiž bych slyšela, nohou, díky nimž bych chodila, nebo zubů, pomocí kterých bych jedla, trávím svůj čas vznášením se v temnotě. Jenže... jak bych se mohla vznášet bez těla? Nebo snad jen tak existuju? A tahle temnota není tak docela temnota, co? Což znamená...

Pane bože. Já teď existuju uvnitř Nicholiny le Clairové.

Ne. Ta mrcha, co krade těla, existuje uvnitř mě.

Doufám, že mám zrovna krámy. Zaslouží si to.

Ačkoli čekám na její reakci, moje provokace nevyvolá žádné přízračné zachichotání, a tak to zkusím znovu. Tentokrát hlasitěji. Křičím své myšlenky – může mít člověk myšlenky bez mozku? – do propasti. *Vím, že mě slyšíš. Doufám, že ti moje děloha dělá ze života peklo.*

Zdá se, jako by se temnota trochu pohnula, nic se ale neozve.

Přiměju se k soustředění a zatlačím proti svíravé temnotě. Ani se nehne. Zkusím to znovu, tentokrát větší silou. Nic. Nevím, jak dlouho to zkuším. Nevím, kolik času uplynulo od chvíle, kdy jsem znovu nabyla vědomí. Čas tu nic neznamená. Touhle rychlostí získám svoje tělo zpátky přibližně za tři sta let, proberu se v hrobě a nezbyde ze mě víc než kosti a prach. Aspoň že kostru moje matka zabít nemůže. Aspoň že kostry nemají dělohy.

Asi začínám šílet.

Naposledy vši silou strčím a cítím, jak se dostavuje záchvat vzteku. Emoce se tady zdají... jiné. Bez těla, které by je omezovalo, si dělají, co chtějí, a občas, v okamžicích, jako je tenhle, cítím, jak se do nich vpíjím, ať už je moje nová forma jakákoli. Jako bych se já sama stávala tou emocí.

Reid by to tu nenáviděl. Pomyslení na něj protne mé vědomí a zaplaví mě nová emoce. Melancholie.

Všiml si, že nejsem sama sebou? Všiml si toho někdo jiný? Uvědomuj si, co se mi stalo?

Znovu se soustředím na Nicholinu, na temnotu, než mě melancholie celou pohltí. Nemá smysl utápět se v takových věcech, ale stejně ke mně, k mému podvědomí, temnotou pronikne otupující chlad spolu s další nevítanou myšlenkou: jak by si toho mohli všimnout? Už před tím, než nás La Voisin a Nicholina zradily, jsem nebyla sama sebou. Pořád jsem cítila ty rozštěpené okraje, rány na duši, které jsem si dobrovolně vytvořila.

Jedna z nich je hlubší než ostatní. Otevřená rána.

Instinktivně se od ní odtáhnou, ačkoli pulzuje očima v barvě whisky s dlouhými řasami a jemným, lyrickým smíchem. Bolí dlouhou paží kolem mých ramen, teplou rukou v mé vlastní. Tepe empatií, hraným přízvukem a ukradenou lahví vína, stydlivými ruměnci a ne-narozeninami. Pálí jistým druhem loajality, která už na světě není.

Nedožil se svých sedmnáctin.

Ansel obětoval všechno, vyhloubil ve mně hlubokou puklinu a Nicholina si do ní vlezla. Takhle jsem se mu odvděčila – tím, že jsem sama sebe úplně ztratila. Sebou pohrdající vír v hlubinách mého vlastního vědomí. Tohle si nezasloužil. Zasloužil si něco lepšího.

A já mu to dopřeju. Bůh, bohyně nebo možná jenom temnota mojí zasraný duše jsou mi svědkem, že mu to dopřeju. Postarám se,